

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼, ਪਰ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ।

ਮੈਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਆਰ.ਐਸ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ(ਮਿਸਲੇਨਿਅਸ)

ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਪੀ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ.ਜੇ.ਦੇ ਸਨਮੁਖ

ਭਗਵਾਨ ਕੋਰ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ- ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 235.

ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XIII) ਐਸ. 32-ਬੀ- ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਜਿਸ ਕੋਲ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਢੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ- ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਕਾਨੂੰਨ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੁਆਰਾ, ਜਦੋਂ ਮਤਲਬ ਸਾਢਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ- ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)- ਆਰਟੀ. 14-ਕੀ 1956 ਦੇ ਰਾਜ-ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ XXXVII ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦੋ ਐਕਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ) ਐਸ. 119- ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿਟਰਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। . ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਾਵ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੱਕ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਰਿਟਰਨ

ਜਮ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਵੱਧ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਰਿਟਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸਮੇਤ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ, ਪਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। "ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ" ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਕਠੋਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਸਾਦਾ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਰਥ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੋ ਦੋ ਨਿਰਮਾਣ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਟਾਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇ, (ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦੇ ਮੰਤਵ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਕੰਟਰੈਕਟਿਵ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਅਪਣਾਵੇ। ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਦੇ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਮੰਨ ਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਅਸੁਵਿਧਾ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਟਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜੂਸ ਡੇਅਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਕਾਰਜ ਸਿਰਫ ਜਸ ਡਿਕੇਅਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਘੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ*। ਸਾਦਾ ਅਰਥ, ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਬਾਈ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਤੀਜੇ ਅਫਸੋਸਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਹੀ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਕਠਿਨਾਈ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕੇਵਲ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਉਦਾਰ ਜਾਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਣਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਢਾਲਣਾ ਜੱਜ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਧਾਨ ਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ; ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਨੂੰ

ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨਿਆਪੂਰਨ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ। ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਤੰਗ ਝਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਖੋਜ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮੂਲ ਨਿਯਮ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਰਥ ਸਿਰਫ਼ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਰਥ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋਹਰੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਣਜਾਣਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਰਵਿਘਨਤਾ, ਘੇਰਾਬੰਦੀ, ਸਲੇਵੇਨਲੀ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ, ਜਾਂ ਮਾੜੀ ਵਿਆਕਰਣ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਫਿਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਦੁਕਵੇਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵੱਲ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲਈ ਮੁੜਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦੋ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹਨ, ਇੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਪਸੂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਾਬਕਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 119 ਅਧੀਨ ਨੀਤੀ। ਅਚਾਨਕ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਦੇਸ਼ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਚਾਨਕ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਐਕਾ ਕੰਮ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰੀ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਵਰਗੀਕਰਨ, ਦੋਵਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਰਾਜ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 119 ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਭੇਦਭਾਵ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਾਜਬ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, 21 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਕ੍ਰਾਂਡ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਆਖਰਕਾਰ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੀ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ 26 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਕੀਤਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 6 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਨਾਭਾ, ਮਿਤੀ 6 ਜੁਲਾਈ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4, ਮਿਤੀ 31 ਮਈ, 1960 ਦੇ ਚਾਰ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ 5 ਤੋਂ 15 ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਬੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਸੰਤੋਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਐਮ.ਆਰ. ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਟੇਕ ਚੰਦ - ਮਿਤੀ 21, ਮਈ, 1962, ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਬਖਤਾਵਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਭਗਵਾਨ ਕੌਰ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2, 3 ਅਤੇ 4 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਸਬੰਧਿਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. .1 ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 15 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਭੌਤਿਕ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਧੀਨ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ 94 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 410 ਵਿੱਖੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 15 ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਹੇਠ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਭਾ ਤਹਿਸੀਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ (1953 ਦਾ 10), ਉਸ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਪੈਪਸੂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਰ ਹੈ, ਦੀ ਹੁਣ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਜੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ/ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ", ਇਸਦੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਜੀਦਾ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮੀਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰਨਾ "(i) ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ (ii) ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ (iii) ਨੌਕਰਾਂ ਜਾਂ ਭਾੜੇ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੁਆਰਾ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 3 "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ 80 ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ 80 ਏਕੜ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 5, ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-

"5. ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ।-

(1) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹਰ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ, ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲ ਕੁੱਲ ਖੇਤਰਫਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ :

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਭੂਮੀ-ਮਾਲਕ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਉਹ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਰੱਖੀ ਸੀ।

(2) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ-

(ਏ) ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਅਜਿਹੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ 3 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਪਧਾਰਾ (2) (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ 3 ਦਸੰਬਰ ਜੂਨ, 1954 ਹੋਵੇਗੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਕੋਈ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਉਪ-ਸੈਕਸ਼ਨ (2) ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਖਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਲੈਣ ਲਈ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਤਹਿਸੀਲ ਨਾਭਾ ਵਿਖੇ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਰਧਾਰਤ

ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ 31 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੂਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਚਾਰ ਸਮਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਏ, ਬੀ, ਸੀ ਅਤੇ ਡੀ ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ ਵਜੋਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਉਹ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸਫਲ ਰਹੀ (ਅਨੇਕਚਰ E, F, G ਅਤੇ H ਦੁਆਰਾ)। ਫਿਰ ਮਾਮਲਾ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਪ੍ਰਬਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ (ਅਨੇਕਚਰ ਐਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ)। ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, 3 ਅਤੇ 4 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ।

ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ (1956 ਦਾ 15), ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਅਧਿਆਇ IV-A ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 32-B ਤੋਂ 32-NN ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ (1955 ਦਾ 13) ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ (ਪ੍ਰਿਐਬਲ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ "ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ" ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੁਆਰਾ, ਦੋ ਨਵੇਂ ਚੇਪਟਰ, IV-A ਅਤੇ IV-B, ਪਾਏ ਗਏ / ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਰਲੇਖ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਧਿਆਇ IV-A "ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਛੱਤ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ" ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਏ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਕੁੱਲ ਇਜਾਜ਼ਤ(ਪਰਮਿਸੀਬਲ) ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ । ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 32-ਬੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ:

"32-ਬੀ. ਹੱਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸੀ। - ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ (ਦੂਜਾ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਵਾਪਸੀ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫਾਰਮ

ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਪੈਪਰਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰੇ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ।"

ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸੀਮਾ, 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਰਿਟਰਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਜਿਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਮੀਦਾਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦਾ ਦਾਇਰਾ, ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਟਰਨ ਭਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਇਹ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ II ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਰੇਕ ਜ਼ਮੀਦਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਚੁਣਨ ਦਾ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਦਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲਾਂ ਕੁੱਲ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵਧ, ਮਨਜ਼ੂਰ

ਸੀਮਾ ਹੈ। ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਨਿੱਜੀ ਖੇਤੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਚੈਪਟਰ IV-A ਪਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਕੋਈ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨਾ ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁਣ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰ IV-A ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਲਿੰਗ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਲਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਏ ਦੁਆਰਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ (ਪੈਪਸੂ) ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾਪਸੀ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਏ ਜੋ

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਦੀ ਲੋੜ। ਸੁਝਾਅ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੀ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿਟਰਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਾਵ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੱਕ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਵੱਧ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਲੇੜੀਂਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਰਿਟਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ, ਪਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ 'ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਕੋਲ "ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ" ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ, ਐਕਟ 8 ਆਫ਼ 1953 ਦਾ ਰਾਜ, ਜੋ ਕਿ 3 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ 3 ਜੂਨ, 1954, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮਾਲਕ ਜੋ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਆਰਮਡ ਫੋਰਸਿਜ਼ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ ਜੋ 3 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਿਟਰਨ ਭਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਭੂਮੀ (ਸੇਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958, ਜੋ ਕਿ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ

ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ 30 ਅਗਸਤ 1958 ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਾਹੀ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਕਈ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ 32-ਬੀ ਦੀ ਸਖਤ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਹਿਤਕ ਵਿਧਾਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਐਕਟ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਸਖਤ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪ ਖੇਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਮਾੜੇ ਨਤੀਜੇ ਤਾਂ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਰਕਬਾ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਚੁਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏ ਰਿਟਰਨ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ "ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ" ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਲਿੰਗ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ/ਰਹੀ ਹਾਂ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ 'ਤੇ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ "ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ ਸਕੀਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ" ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਜ਼ਮੀਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 32-ਜੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੋ 94 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੀ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਰਗ ਇੰਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕੇਗੀ।

ਇਕ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਅਸਮਾਨਤਾ ਜਿਸ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਅਧੀਨ ਯੋਗਤਾ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜੀ ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ,

1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ 1956 ਦੀ ਸਾਉਣੀ ਦੀ ਫਸਲ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ-ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਬਿਪਤਾ, ਨਿੱਜੀ ਅਪਾਹਜਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਬਿਮਾਰੀ, ਸੱਟ, ਜਾਂ ਕੈਦ ਜਾਂ ਰੱਬ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਹੜ੍ਹ ਜਾਂ ਸੈਕਾ-ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਪਿਛਲੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ; ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਢੁੱਕਵੇਂ ਕੋਰਸ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਨਿਵੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇਕ ਦਿਨ, ਭਾਵ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਿਸਾਨ ਮੁੜ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਖਤ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਤਰਕਪੂਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ, ਐਕਸਵੀ ਟਰਮਿਨੀ, ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਅਰੰਭ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਯੋਗਤਾ, ਸਿਰਫ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਿਤੀ, ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਵੰਡ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ; ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾੜੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੈਅ ਦੇ ਬੇਕਾਰ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਅਸੰਗਤਤਾ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਅਸਮਾਨਤਾ ਲਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(vi) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰੇਗਾ, ਪੂਰੀ ਵਾਂਝੇ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਟਾਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਰਵੋਤਮ ਕਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਜਿਹੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹਨ। ਇਹ ਐਕਟ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੀਂਦਾਰ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਕਾਸ਼ਤ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ ਸਰਪਲਸ ਜ਼ਮੀਨ ਬੇਜ਼ਮੀਨੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੀਂਦਾਰ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ - ਜਿਸ ਕੋਲ 400 ਵਿੱਘੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ - ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਜ਼ਮੀਨੇ ਹੋਣ ਲਈ, ਉਸਦਾ ਕਸੂਰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਰਗੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਫਰੇਮਰਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੱਕ ਘਟਾ ਕੇ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਜੋ ਉਸਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਲਕੀ ਸੀ, ਬੇਜ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਜ਼ਮੀਨੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਲੋੜਵੰਦ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਐਕਟ ਜਾਂ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ/ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜੀ ਸੇਧ) ਬਿੱਲ, 1956 ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਉਪਾਅ ਇਸ ਲਈ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ "ਕੁਝ ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਅਤੇ ਅਲਾਟੀਆਂ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੀ ਉੱਚ ਸੀਮਾ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।" ਬਿੱਲ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕਰਕੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਕੁਝ ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰਾਂ" ਦੀ ਸਮੀਕਰਨ ਸ਼ਾਇਦ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ, ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ "ਕੁਝ ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰਾਂ" ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਜੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਾਕੰਸ਼ "ਕੁਝ ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਸ਼ਤ ਜਾਂ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਰਨਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਧੂਰਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਨਹੀਂ

ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਰਕ ਨੇ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਏਪਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਰਥ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੋ ਉਸਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਤੋਂ ਬਚਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਕਨਟ੍ਰੈਕਟਿਵ ਨਿਰਮਾਣ ਅਪਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜੇ ਜੋ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਾਦੇ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਧਾਇਕਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਅਸੁਵਿਧਾ ਜਾਂ ਕਠਿਨਾਈ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟਣ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਬਹੁਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜ ਸੰਕੁਚਿਤ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਦਾ ਅਰਥ, ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਅਫਸੋਸਜਨਕ ਹੋਣ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸਥਿਰ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪਾਸ ਨਹੀਂ/ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਦਾਰ ਜਾਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਅਰਥ ਦੇ ਕੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਕੇ ਹੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੱਜ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਿਆਦਾ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲੇ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ; ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਚਿਤ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਰੋਕੇ। ਅਦਾਲਤ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੰਗ ਝਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਖੋਜ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮੂਲ ਨਿਯਮ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਕੋਈ

ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਰਥ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇਹਰੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਣਜਾਣਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ. ਘੇਰਾਬੰਦੀ, ਸੁਲਝੇ ਹੋਏ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਵਿਆਕਰਣ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਫਿਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਢੁਕਵੇਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵੱਲ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲਈ ਮੁੜਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਰਬਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੈਟੈਟੀਆ ਵਿਧਾਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਮਰ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

"ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਦਾ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ।

ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ, ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਧਨ ਦੇ ਫਰੇਮਰਾਂ ਨੇ ਜੇਕਰ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਰਥ ਵਿਅਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੇਤੁਕੀਤਾ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਰਥ, ਯੰਤਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।" *(ਕਾਉਂਟੀ ਆਫ਼ ਲੇਕ ਦੇ ਕਾਉਂਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਫ੍ਰੈਂਕ ਡਬਲਯੂ. ਰੋਲਿਨਸ (1) ਨੂੰ ਦੇਖੋ)*

ਇਹ ਕੇਸ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਧਰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ, ਸ਼ਾਇਦ, ਵਿਧਾਨਕ ਖਰੜਾਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂ ਅਨੁਮਾਨਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜ਼ਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਕੋਈ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ

ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਇਕੁਇਟੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨਵਾਈਟਮ ਵਿੱਚ ਵਿਨਿਵੇਸ਼ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਖਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਫਸੋਸਜਨਕ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਦੀ ਤਕਲੀਫ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖਿੱਚ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ, ਉਸੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ (1956 ਦਾ 37) ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਅਧੀਨ ਨਵਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 119, ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਲੀਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਲਾਗੂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ/ਬੇਰੋਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਕਸਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਵੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਜਬ ਸਮਝੇ। ਧਾਰਾ 119 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੀ ਹੈ-

"119. - ਖੇਤਰੀ ਹੱਦ ਓਜ ਕਾਨੂੰਨ। ਭਾਗ II ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਧਾਓਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰੀ ਹਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਰੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਯੋਗ ਅਥਾਰਟੀ ਵਲੋਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ- "ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ

ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ।" ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953, ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955, ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ।

ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਰ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ, ਸਮਰਥਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਏ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਧਾਰਾ 5-ਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਸੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਏ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਦਸ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ, ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਏਗੀ, ਭਾਵ, ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਲਈ ਜਾਂ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ। ਹੁਣ, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹਨ, ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਸ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹੋਣ ਦਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 10 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫਰਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿਚਕਾਰ ਯੋਗ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਲੇਵਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਹ ਕੇਸ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। *ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ* (2) ਵਿੱਚ, ਅਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਤੱਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਦੇ ਜਾਗੀਰਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ,ਰਾਜਸਥਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ। ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਤਕਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ 'ਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਾਜਸਥਾਨ ਬਨਾਮ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, (3)।

ਇਹ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

“ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਪ੍ਰੈਲ ਅਤੇ ਮਈ, 1949 ਵਿੱਚ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਬਣਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਜਗੀਰਦਾਰ ਆਪਣਾ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਵਸੂਲ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੈਪੁਰ, ਬੀਕਾਨੇਰ, ਜੈਸਲਮੇਰ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਅਤੇ ਜੋਧਪੁਰ ਅਤੇ ਮਤਸਿਆ ਯੂਨੀਅਨ ਅਜਿਹੀ ਅਪਾਹਜਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਜੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਗੀਰਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੈਪੁਰ, ਬੀਕਾਨੇਰ, ਜੈਸਲਮੇਰ ਅਤੇ ਜੋਧਪੁਰ ਅਤੇ ਮਤਸਿਆ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਪ੍ਰੈਲ ਅਤੇ ਮਈ, 1949 ਵਿੱਚ ਬਾਕੀਆਂ ਦਾ ਏਕੀਕਰਨ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵਿਤਕਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਖੌਤੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਜਗੀਰਦਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਗੀਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ ਜਦਕਿ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ।

ਇਹ ਵਿਤਕਰਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਣਚਾਹੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਵਾਦ ਲਈ ਖੁੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, *****

ਅਜਿਹੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਨ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਵਰਗੀਕਰਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਣ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਪਦੰਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਤਕਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗੀਕਰਣ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਅਸਮਰਥਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਦੇ ਜਗੀਰਦਾਰ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਜਗੀਰਦਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ."

ਅਗਲਾ ਰਾਜਸਥਾਨ ਕੇਸ *ਬਿਰਦੀਚੰਦ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ* (4) ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਕੇਸ ਵਾਂਗ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। *ਸਿਓਕਰਨਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦੈਲਤਰਾਮ* (5) ਵਿੱਚ, ਤੱਥ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਦਮਦੂਪਤ ਦਾ ਰਾਜ ਜੋ ਕਿ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਦੇ ਕੁਝ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹ ਹਿੱਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਸੀ, ਸਿਵਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹਿੰਦੂਆਂ ਲਈ ਅਜੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜਸਥਾਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਤਰਕ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦੇਸਾਈ ਨਾਗਰਦਾਸ ਬਨਾਮ ਜਗਸੀ ਭੀਖਰਾ (6) ਵਿੱਚ ਤਰਕ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਾਬਕਾ ਭਾਵਨਗਰ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਰਟੀ-ਯੂਆਰ ਐਕਟ ਨੇ ਬਾਕੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 119 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਸੈਰਾਸਟਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 119 ਅਧੀਨ ਨੀਤੀ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਬੰਧਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ *ਨੱਥੂ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਸੰਪਤ ਕੁਮਾਰ, ਐਲ.ਪੀ.ਏ.* ਨੰਬਰ

259/1958, 4 ਅਗਸਤ, 1959 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸੈੱਟਾਂ ਦੀ ਸਹਿ-ਹੋਂਦ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ. ਰਾਜ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਵਿਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

825

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਸੰਸਦ ਨੇ, ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਉਣ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨ, ਜਾਂ ਦੋ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਲਹਿਰਾਗਾਗਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ. ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਰਾਮਬਕਸ਼ ਬਨਾਮ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ, ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 133 ਆਫ 1957, 6 ਮਾਰਚ, 1959 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾ ਕਰਨਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਲੀਨਤਾ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਦੇਸ਼ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਦਲਾਅ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਚਾਨਕ ਬਦਲਾਅ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰੀ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਨ, ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਵਿੱਚ, ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਰਾਜ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 119 ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਾਜਬ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਚੰਗੇ ਹਨ।

ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬੀੜੀ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (7) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ-

"ਇਹ ਹੁਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 14, ਵਰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਨੁਮਤੀ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, (1) ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਏ ਹੋਰਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਸਮੂਹ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ (2) ਉਸ ਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਰਗੀਕਰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਰਥਾਤ, ਭੂਗੋਲਿਕ, ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਜਾਂ ਕਿੱਤਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗਠਜੋੜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਰਥਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ, ਸਗੋਂ ਵਿਧੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਨਤੀਜਾ, ਇਸ ਲਈ; ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੀ.ਡੀ. ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ---ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਡੀ.ਫਾਲਸ਼ੋਜੇ ਦੇ ਸਨਮੁਖ

ਸਕੁੰਤਲਾ ਬਾਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 309

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (III of 1949) ਸੈਕਸ਼ਨ 13(2)(v) "ਕਿੱਤਾ" ਦਾ ਮਤਲਬ -
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਪਰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਆਉਣਾ-ਫਰਨੀਚਰ o.v., 30th ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਤੇ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ-ਕੀ ਕਿੱਤਾ ਬਣਦਾ ਹੈ

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਕਬਜ਼ਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਸਲ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ
ਧਾਰਾ 13 (2) (v) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।

(1) 130 ਯੂ.ਐਸ. 662.

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਰਾਜ. 22.

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 297.

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਰਾਜ. 26

(5). ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਰਾਜ 201 (F.B.)

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਸੈਰ. 58.

(7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1956 ਐਸ.ਸੀ. 479 (482)।

ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ
ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ

ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।